

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa J. A.
przeciwko Spółce Jawnej J. i M. M. prowadzonej pod nazwą S. w T.
o zapłatę i odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 listopada 2009 r.,
skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia
na wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 26 września 2008 r.,

**odrzuca skargę, przyznaje stronie pozwanej od strony
powodowej kwotę 420 złotych (czterysta dwadzieścia) tytułem
zwrotu kosztów postępowania o stwierdzenie niezgodności z
prawem prawomocnego orzeczenia.**

Uzasadnienie

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń w K., z dnia 26 września 2008 r. oddalającego apelację powoda – J. A. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w T. z dnia 26 maja 2008 r., IV P .../08, pełnomocnik powoda zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 99 § 1 i 2 k.p., art. 291 § 1 k.p. Ze względu na wartość przedmiotu sporu skarżącemu nie przysługiwało prawo do wniesienia skargi kasacyjnej od zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania, gdyż nie zostały naruszone wskazane w niej przepisy prawa materialnego.

W kwestii naruszenia przepisów art. 99 § 1 i 2 k.p. należy stwierdzić, że przepisy te są podstawą do odpowiedzialności pracodawcy za szkodę spowodowaną niewydaniem lub wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy. Zasadniczo odpowiedzialność ta dotyczy szkody polegającej na pozostawianiu pracownika bez pracy. W tej sytuacji nie mają zastosowania przepisy art. 471 i n. k.c. gdyby nawet rozważać możliwość dochodzenia naprawienia innej szkody, niż pozostawanie bez pracy, na podstawie art. 471 k.c., (wyrok SN II PK 36/04), to należałoby najpierw określić na czym ta szkoda miałaby polegać. Roszczenie o naprawienie szkody zawsze zależy od istnienia i stwierdzenia szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy (zob. wyrok SN z dnia 4 marca 2008 r., II PK 178/07). W skardze określono zaś jedynie, że szkoda obejmuje odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę (3.380 zł) oraz odszkodowanie (stratę 1.000 zł) w związku z niewydaniem świadectwa pracy.

Nie został także naruszony przepis art. 264 § 1 k.p. Zgodnie z nim odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pisma wypowiadającego umowę o pracę. Nie ulega żadnej wątpliwości, że termin określony w tym przepisie ma zastosowanie także do wypowiedzenia umowy na czas określony. W pojęciu „odwołanie” mieści się również roszczenie o odszkodowanie z tytułu wadliwego wypowiedzenia (wyrok SN z dnia 16 czerwca 1999 r., I PKN 117/99, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 646). Tak więc w tej sytuacji nie ma zastosowania art. 291 k.p., który reguluje problem przedawnienia roszczeń. Ponadto należy pamiętać, że bez skutecznego wytoczenia powództwa, wniesionego z zachowaniem terminu, o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne, o przywrócenie do pracy lub odszkodowanie pracownik nie może w żadnym innym postępowaniu powoływać się na bezprawność rozwiązania umowy, jako na przesłankę roszczeń odszkodowawczych (wyrok SN z dnia 25 lutego, II PK 164/08).

Należy więc stwierdzić, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, gdyż nie narusza wskazanych w skardze przepisów. Na tej podstawie należało więc uznać, że skarga jest oczywiście bezzasadna.

Ponadto należy zauważyć, że Sąd Rejonowy w T. ustanowił adwokata z urzędu w celu wniesienia skargi konstytucyjnej. Tymczasem sporządził on skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Tym samym nie było możliwe przyznanie kosztów za udzielenie pomocy prawnej z urzędu.

Z tych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.